

Súd: Okresný súd Piešťany
Spisová značka: 6Csp/40/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2520201165
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ingrid Šimonová
ECLI: ECLI:SK:OSPN:2021:2520201165.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Piešťany sudkyňou JUDr. Ingrid Šimonovou v spore žalobkyne: E. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. XXXX/XXA, U., právne zastúpená: Sidor a partneri, s.r.o., so sídlom Železničná 4/A, Hlohovec, IČO: 52 635 970 proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Mlynské Nivy 1, Bratislava, IČO: 31 320 155, právne zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 53 255 739, o zaplatenie 3.106,64 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 3.106,64 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.106,64 eur od 06.07.2020 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobkyňa m á voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 10.07.2020 domáhala proti žalovanému zaplatenia sumy 3.106,64 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.106,64 eur od 06.07.2020 do zaplatenia a náhrady trov konania s odôvodnením, že dňa XX.XX.XXXX uzatvorila ako spotrebiteľ so žalovaným Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva“) na základe ktorej jej bol poskytnutý bezúčelový spotrebiteľský úver s nasledujúcou špecifikáciou: celková výška úveru - 9.000 eur, celková výška splátky - 154,56 eur, počet splátok - 120, ročná úroková sadzba - 18,16 %, najvyššia výška prípustnej odplaty - 18,16 % , odplata - 18,16 %, RPMN - 18,16 % , priemerný hodnota RPMN - 8,96 %, celková čiastka splatná spotrebiteľom - 18.547,20 eur a termín konečnej splatnosti - 20.09.2027. Podľa názoru žalobkyne predmetná Zmluva nie je v súlade s právnou úpravou ochrany spotrebiteľa a so zákonom č. 129/2010 Z.z.. Zmluva neobsahuje povinné náležitosti zmluvy o spotrebiteľských úveroch podľa § 9 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy (ďalej len „ZSU“). Zmluva obsahuje vady a to absencia predpokladov, ktoré boli použité na výpočet RPMN, neplatne dohodnutá výška úrokov, konanie žalovaného v rozpore s odbornou starostlivosťou z dôvodu zanedbania preverenia úverovej bonity žalobkyne. Žalobkyňa ďalej uviedla, že ku dňu 05.03.2020 splatila žalovanému dlh vo výške 12.106,64 eur. Keďže žalovaný mimoriadne zosplatnil všetky úverové vzťahy medzi žalobkyňou, jej manželom a žalovaným ku dňu 26.09.2008 a požadoval okamžitú úhradu celého dlhu - boli manželia nútení predať nehnuteľnosť v ktorej spolu s dvomi maloletými deťmi existovali. Ak aj mimoriadne splatnosť nastala je tento jednostranný platný úkon neplatný z dôvodu rozporu so ZSU a pokiaľ žalobkyňa plnila žalovanému na základe takého jednostranného úkonu ide o jednostranné obohatenie na strane žalovaného z neplatného právneho úkonu. Žalobkyňa sa pokúšala so žalovaným nesúlad Zmluvy so zákonom riešiť mimosúdne, na čo však žalovaný nereagoval, preto v záujme ochrany svojich práv bola nútená pristúpiť k tejto žalobe. Keďže poskytnutý úver zo Zmluvy považuje za bezúročný a bez poplatkov mala povinnosť splatiť úver len do výšky skutočnej istiny 9.000 eur, celkovo však uhradila sumu 12.106,64 eur, preto preplatok (rozdiel

medzi sumou splatenou a sumou poskytnutou) tak zakladá bezdôvodné obohatenie žalovaného na jej úkor v celkovej výške 3.106,64 eur.

2. Žalobkyňa za dôkazy označila Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX, priemerné úrokové miery z úverov poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny (stav a nové obchody) september 2017, oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa XX.XX.XXXX, predsporová výzva zo dňa 27.06.2020, prehľad splátok a úhrad.

3. Súd vydal dňa 22. júla 2020 platobný rozkaz, ktorým zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni žalovanú sumu s príslušenstvom, proti tomuto platobnému rozkazu podal žalovaný včas odôvodnený odpor a uznesením zo dňa 14.08.2020 bol platobný rozkaz z 22.07.2020 v plnom rozsahu zrušený.

4. Žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu poukázal na skutočnosť, že žalobkyňa nepreukázala absenciu žiadnych zákonom vyžadovaných náležitostí v zmluve o úvere a jej tvrdenia závery o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného vyhodnotil ako neopodstatnené. Pokiaľ ide o predpoklady použité na výpočet RPMN, tie sú upravené v § 19 a v prílohe k zákonu č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a túto zákonnú požiadavku Zmluva o úvere plne napĺňa v článku IV. kde sú uvedené údaje vstupujúce do výpočtu RPMN v spojení s článkom VI. ods. 8 Zmluvy o úvere, ktorá obsahuje vzorec na výpočet RPMN. Žalovaný poukázal aj na listinu s názvom Informácia o ročnej percentuálnej miere nákladov a priemernej RPMN na príslušný spotrebiteľský úver, ktorá je fyzickou súčasťou Zmluvy o úvere, ktorá obsahuje výpočet RPMN pre konkrétny zmluvný vzťah s dosadením týchto údajov do vzorca na výpočet RPMN. Na základe uvedeného žalovaný považuje uvedenie predpokladov na výpočet RPMN v rozsahu článku IV. v spojení s článkom VI. ods. 8 Zmluvy o úvere za správne a naplňajúce požiadavky zákona o spotrebiteľských úveroch na túto náležitosť. Pokiaľ ide o výšku úrokovej sadzby, žalovaný poukázal na priemerné úrokové miery z Úrokov zverejňované Národnou bankou Slovenska, ktoré v rozhodnom období dosahovali pre obdobné bankové obchody priemernú výšku 8,69 %. V Zmluve dojednaná úroková miera vo výške 18,16 % nedosahuje takú výšku, že by bolo možné konštatovať jej rozpor s dobrými mravmi. Žalovaný poukázal na ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka podľa ktorého ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplatu ustanovuje vykonávací predpis, ktorým je Nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z.. Zákonodarca týmto ustanovením stanovil strop možnej odplaty za poskytnutie úveru. Pojem odplata v sebe zahŕňa dojednané úroky a poplatky, ktoré dlžník zaplatí veriteľovi nad rámec istiny. Najvyššia prípustná výška odplaty bola pre uvedenú Zmluvu stanovená na 18,16 %, pričom zmluvne dojednaná odplata predstavuje práve úrok po zohľadnení zľavy vo výške 18,16 %, ako jedinej odplaty pre veriteľa (žalobkyňa nebola povinná platiť žiadne poplatky). Z uvedených dôvodov nemôže byť výška dojednaného úroku vyhlásená za neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi. V súvislosti s preverením bonity žalovaný poukázal na to, že odborná starostlivosť pri posudzovaní schopnosti žalobkyne splácať úver bola zachovaná. V rámci kontraktačného procesu nedošlo k porušeniu žiadnej povinnosti žalovaného, žalovaný vzal pri posúdení bonity žalobkyne do úvahy podľa svojho názoru všetky dostupné informácie - výšku mesačného príjmu deklarovanú žalobkyňou, mesačné výdavky deklarované žalobkyňou, zamestnanie na dobu neurčitú, spôsob bývania a podobne. Výsledkom daného posúdenia schopnosti žalobkyne splácať úver bol záver o jej platobnej spôsobilosti/schopnosti splácať daný úver. Správnosť posúdenia bonity žalobkyne potvrdzuje aj skutočnosť, že splátky úveru po začatí zmluvného vzťahu riadne splácala. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu Bratislava sp. zn. 8Co/233/2019 zo dňa 11.06.2020.

5. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odporu žalovaného opätovne poukázala na argumenty uvedené v žalobe o tom, že v Zmluve dojednaná úroková sadzba úveru viac ako dvojnásobne preyšuje mieru z úverov obchodných bánk v čase uzavretia Zmluvy a preto podľa jej názoru ide o neplatný právny úkon, v dôsledku čoho tiež v Zmluve absentuje podstatná náležitosť v zmysle § 9 písm. i) ZSU, ktorou je údaj o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru, pričom poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov s poukazom na ust. § 11 ods. 1 písm. b) ZSU v čase uzatvorenia Zmluvy. V súvislosti s posudzovaním schopnosti žalobkyne splácať poskytnutý úver poukázala na rozsudok NS SR sp.zn. 7Sžo/61/2015 zo dňa 28. júna 2016, ktorým NS SR potvrdil rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 4S/48/2014 - 50 zo dňa 13. novembra 2014. Predmetom konania bolo pokutovanie žalovaného, resp. právneho predchodcu sumou 5.000 eur, okrem iného aj z dôvodu, že neposúdil schopnosť spotrebiteľa

splácať spotrebiteľský úver v zmysle § 7 ods. 1 ZSU. Národná banka Slovenska uložila dňa 18.12.2017 spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s. pokutu vo výške 10.000 eur za nedostatky v činnosti účastníka konania za obdobie, ktoré zistil orgán dohľadu podľa § 7 ods. 1 v nadväznosti na § 7 ods. 15 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch. V predzmluvnej fáze je povinnosťou veriteľa overiť úverovú schopnosť spotrebiteľa, získané poznatky je povinný veriteľ zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré z nich je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Pokiaľ veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou a hrubo porušil svoje povinnosti nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru (zákonný zákaz) a úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalobkyňa poukázala na rozhodnutia slovenských súdov v ktorých súdy vyhodnotili, že za konanie s odbornou starostlivosťou nemožno považovať uvedenie príjmu spotrebiteľa bez jeho preukázania a bez požadovania preukázania nákladov spotrebiteľa na živobytie a prípadných záväzkov ovplyvňujúcich jeho bonitu. Žalobkyňa tiež poukázala na judikatúru súdneho dvora Európskej únie a to rozsudky vo veci C-449/13, CA Consumer Finance, Ingrid Bakkaus z 18.12.2014 a C-565/12, LCL Le Crédit Lyonnais proti Fasihovi Kalhanovi z 27.03.2014. Žalovaný nepredložil ani len výpis z registra klientskych informácií, tzn. že nevykonal žiadny dopyt - nenahliadol do žiadnej databázy, aby preveril bonitu žalobkyne. Podľa názoru žalobkyne žalovaný neunesol dôkazné bremeno v preukaze riadneho preverenia bonity žalobkyne, nepredložil jediný dôkaz o tom, že svoju povinnosť splnil - už táto skutočnosť sama o sebe je dôvodom, aby úver vyplývajúci zo Zmluvy súd označil za bezúročný a bez poplatkov. Žalobkyňa úver splácala po začatí zmluvného vzťahu, avšak dlhová pasca do ktorej sa dostala vďaka nezodpovednému poskytovaniu úverov zo strany žalovaného viedla k tomu, že žalobkyňa predala svoje obydlie a záväzky voči žalovanému riadne splatila. Je preto absolútne zrejmé, že žalovaný hrubo porušil povinnosť skúmať bonitu žalobkyne ako spotrebiteľa - potom nemal právo na jednostranné ukončenie Zmluvy s poukazom na Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru a teda ide o neplatný právny úkon.

6. Žalovaný v duplike zo dňa 27.10.2020 reagoval na vyjadrenie žalobkyne poukazujúc na podaný odpor a uviedol, že nesúhlasí s výkladom žalobkyne ohľadom výšky úrokovej sadzby, tvrdiac, že najvyššia prípustná výška odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru za druhý štvrtrok 2017 pre zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvorené od XX.XX.XXXX D. XX.XX.XXXX a pre spotrebiteľský úver so splatnosťou nad 5 do 10 rokov vrátane je v zmysle informácie ministerstva financií vo výške 18,16 %. Žalovaný teda dojednal výšku úrokovej sadzby do najvyššej prípustnej výšky odplaty v zmysle dokumentu, ktorý priložil k svojmu vyjadreniu. Žalovaný ďalej uviedol, že preverovanie úverovej bonity spotrebiteľa pred poskytnutím úveru nezanedbal. Žalobkyňa si vo svojej žiadosti uviedla čistý mesačný príjem 882 eur, tento príjem bol overený doloženými výplatnými páskami a rovnako bol vykonaný dopyt do registra o čom priložil doklad. Po overení príjmu a po overení dovtedajšej platobnej disciplíny žalobkyne z registra bola prepočítaná platobná kapacita žalobkyne nasledovne: príjmy - 882 eur, finálne náklady zo žiadosti, splátky CFH, splátky z registra - 334,77 eur, životné minimum 199,48 eur, životné minimum na nezaopatrené deti - 182,12 eur, výsledok - 165,63 eur, splátky úveru - 154,56 eur, teda po odpočítaní finálnych nákladov životného minima na žalobkyňu a deti od jej príjmu vyšla žalovanému maximálna voľná mesačná kapacita žalobkyne vo výške 165,63 eur. Splátka úveru predstavovala 154,56 eur a teda žalobkyňa sa do svojej platobnej kapacity vošla. Bonita spotrebiteľa bola teda riadne posúdená a spotrebiteľ - žalobkyňa splnila všetky podmienky pre poskytnutie úveru. V zmysle vyššie uvedeného žalovaný navrhol žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietnuť.

7. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení reagujúc na vyjadrenie žalovaného poukázala opätovne na hrubé porušenie povinnosti žalovaného preveriť jej úverovú bonitu a súčasne ozrejmila súdu okolnosti zmluvného procesu majúce podstatný význam vo vzťahu k hrubému zanedbaniu povinnosti žalovaného preveriť jej úverovú bonitu. Dňa XX.XX.XXXX o 8:49 hod. požiadala žalovaného o poskytnutie spotrebiteľského úveru prostredníctvom elektronického formulára (žiadosti). Po odoslaní žiadosti žalobkyňa v ďalšom postupe o 12:18:53 hod. doplnila výplatné pásky a kópiu občianskeho preukazu. Žalovaný zadal dopyt na NRKI o 12:23:48 hod. so zistením jediného záväzku žalobkyne vo výške 178 eur. Tieto zistenia boli zrejme podľa jeho úvahy dostatočné nakoľko emailom kontaktoval žalobkyňu v ten istý deň o 14:31 hod. a oznámil, že žiadosť o Quatro Pôžičku vo výške 9.000 eur bola schválená, pričom následne o 16:31 hod. bola obratom suma pôžičky i poukázaná na osobný účet žalobkyne. Žalobkyňa už v minulosti žalovaného opakovane žiadala o poskytnutie spotrebiteľských úverov a v neporovnateľne nižšej sume ako jej bola poskytnutá zo Zmluvy, ktorá je predmetom tohto konania. Jej žiadosti o Quatro Pôžičku boli zamietnuté v celku 3krát z počtu päť žiadostí. Žalobkyňa teda dôvodne

predpokladá, že kým v zamietavých stanoviskách žalovaného došlo k dôslednému prevereniu jej bonity s následným zamietnutím jej žiadosti, v prejednávanej veci bol zjavne a len formálne vykonaný dopyt na NRKI tak, aby sa žalovaný zbavil svojej povinnosti skúmať bonitu žalobkyne. Sama žalobkyňa poskytla žalovanému informáciu pri vyplňaní žiadosti o pôžičku o tom, že mesačne jej úverové náklady predstavujú sumu 300 eur. Žalovaný bol teda povinný zistený rozpor s ním vykonaným dopytom a žalobkyňou uvedenej informácie o povinnosti mesačne plniť splátky ďalších úverov vykonať ďalší dopyt najmenej na bankový register, z ktorého by sa dozvedel ďalšie existujúce záväzky žalobkyne, prípadne i dopytom na sociálnu poisťovňu. Žalovaný vo svojom výpočte úplne ignoruje stranu výdavkov žalobkyne, pritom nepripojil taký dôkaz ktorým by od žalobkyne získal obraz o jej osobnom a domácom rozpočte, t.j. stranu výdavkov. Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje. Žalovaný teda jednoznačne porušil svoje povinnosti skúmať bonitu žalobkyne v súlade s odbornou starostlivosťou, ktorou sa nemá na myslí len formálne vykonaný dopyt bez akejkoľvek reflexie na žiadosť spotrebiteľa a ním uvádzané informácie. Žalobkyňa poukázala na ust. § 7 ods. 1 ZSU v zmysle ktorého pre účely posúdenia splnenia povinnosti uloženej dodávateľovi nie je smerodajné aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom dodávateľ pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity klienta (Krajský súd Prešov sp. zn. 18Co/53/2019 zo dňa 17.02.2020). Žalobkyňa zdôraznila, že predzmluvný a zmluvný proces vrátane poskytnutia finančných prostriedkov bol žalovaným vykonaný v jediný deň, a to v deň (resp. len niekoľko hodín) uzatvorenia Zmluvy. Uvedený postup nemožno vyhodnotiť ako postup v súlade s odbornou starostlivosťou, ale ako hrubé a neospravedliteľné porušenie kogentných povinností žalovaného ako subjektu pôsobiaceho v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov viac ako 10 rokov. Žalovaný ako veriteľ v danej veci hrubo porušil svoje povinnosti pri overovaní bonity žalobkyne ako spotrebiteľa v zmysle § 7 ods. 1 v spojení s § 11 ods. 2 druhá veta ZSU. V ostatnom sa žalobkyňa pridrižovala argumentov tak v žalobe, ako aj v písomnom podaní, trvala na čiastočnej neplatnosti Zmluvy z dôvodu neprimeranej výšky úrokovej sadzby, ktorá viac ako dvojnásobne prevyšuje úrokovú mieru úverov bánk v čase uzatvorenia predmetnej Zmluvy.

8. Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 01.12.2020 uviedol, že príjem klientky bol overený aj dňa XX.XX.XXXX, čiže tri mesiace pred poskytnutím predmetnej pôžičky v Sociálnej poisťovni a klientka v tom čase predložila výplatné pásky za mesiace apríl a máj 2017. Pri poskytnutí pôžičky dňa XX.XX.XXXX bolo prihlíadané i na výplatné pásky predložené v júni 2017 a súčasne aj na kladné overenie príjmu v Sociálnej poisťovni. Bonita spotrebiteľa bola teda riadne posúdená a žalobkyňa ako spotrebiteľ splnila všetky podmienky pre poskytnutie úveru.

9. Súd prejednal vec na pojednávaní dňa 06.05.2021 v neprítomnosti žalobkyne, ktorá súhlasila s prejednaním veci v jej neprítomnosti a vykonal dokazovanie listinami nachádzajúcimi sa v súdnom spise a zistil nasledovný skutkový stav.

10. Medzi žalobkyňou a právnym predchodcom žalovaného (spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s.) bola D. XX.XX.XXXX uzatvorená Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva“). Z obsahu Zmluvy (č.l. 15 a nasl.) vyplýva, že zmluvné strany si v čl. IV. Pôžička dohodli výšku úveru 9.000 eur, celkové náklady spotrebiteľa 9.547,20 eur, celkovú čiastku úveru 18.547,20 eur, výšku splátky 154,56 eur splatnú vždy 20. dňa v mesiaci s dátumom splatnosti prvej splátky XX.XX.XXXX, s termínom konečnej splatnosti 20.09.2027, s výškou RPMN 18,16 %, priemernou hodnotou RPMN 18,16 %, fixnou ročnou úrokovou sadzbou 18,16 % a výškou odplaty 18,16 %. V čl. VI. Zmluvné podmienky si strany v bode 7. dohodli splátkový kalendár, v bode 8. RPMN je uvedené, že RPMN sa vypočíta podľa Klientom zvoleného (Spoločnosťou určeného) spôsobu splácania Pôžičky podľa vzorca uvedeného v Zákone o spotrebiteľských úveroch, pričom súčasťou Zmluvy je Informácia o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) a priemernej RPMN na príslušný spotrebiteľský úver. Výška úveru teda čiastka 9.000 eur bola žalobkyňi pripísaná na jej účet dňa XX.XX.XXXX v čase o 16:31 hod., čo vyplýva z potvrdenia Tatra banky a.s. zo dňa XX.XX.XXXX.

11. Z prehľadu splátok a úhrad súd zistil, že žalobkyňa zaplatila celkom sumu 12.106,64 eur.

12. Z prehľadu priemerných úrokových mier z úverov poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny (stav a nové obchody) predloženej žalobkyňou vyplýva, že v I. polroku roku 2017 v mesiaci september predstavovala výška úrokovej sadzby pri spotrebiteľských úveroch nad 5 rokov 8,69 %.

13. Žalobkyňa predsporovou výzvou zo dňa 27.06.2020 vyzvala žalovaného na zaplatenie sumy 3.106,64 eur ako bezdôvodné obohatenie s odôvodnením, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere trpí takými vadami, pre ktoré je potrebné z nej vyplývajúci považovať za bezúročný a bez poplatkov. Za zásadnú vadu, okrem iných považuje absenciu údajov v zmysle § 9 písm. k), i) Zákona o spotrebiteľských úveroch.

14. Z oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 26.09.2018 vyplýva, že žalovaný vyhlásil okamžitú splatnosť predmetného úveru keďže žalobkyňa neuhradila riadne a včas dlžné splátky. Dlžná čiastka predstavovala celkovo sumu 9.357,56 eur.

15. Na základe rozhodnutia Národnej banky Slovenska zo dňa 18.12.2017 č sp. NBS1-000-007-300 bola spoločnosť Consumer Finance Holding a.s. uložená pokuta 10.000 eur za nedostatky v činnosti účastníka konania za obdobie od 04.09.2015 do 20.10.2015, ktoré zistil orgán dohľadu vykonaným dohľadom na mieste nad činnosťou účastníka konania za porušenie práv finančného spotrebiteľa a porušenie povinnosti v oblasti ochrany finančných spotrebiteľov podľa osobitných predpisov. Konkrétne išlo o porušenie § 7 ods. 1, ods. 15 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch a § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o spotrebiteľských úveroch.

16. Z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7Sžo/61/2015 z 28. júna 2016 vyplýva, že Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4S/48/2014 - 50 z 13.novembra 2014, ktorým Krajský súd v Prešove zamietol žalobu ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu z 07.04.2014 keď krajský súd zistil, že na základe spotrebiteľského podnetu boli u žalobcu (Consumer Finance Holding a.s.) zistené nedostatky na základe kontroly zo dňa 28.05.2013 a 15.08.2013 zamerané na vybrané ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa. Začatie správneho konania bolo odôvodnené porušením zákazu nepoužívať nekalú obchodnú prax, ktorá je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti. Postup žalobcu pri poskytovaní spotrebiteľských úverov bol podľa názoru odvolacieho súdu v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti veriteľa, ktorý mohol podstatne narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k poskytovanej službe - poskytnutie úveru, ktoré konanie zákonodarca považuje za nekalú obchodnú prax a súčasne ju zakazuje (§7 zák. č. 250/2007 Z.z.). Odvolací súd posúdil, že žalobca sa dopustil porušenia právnej povinnosti vyplývajúcej mu z § 7 ods. 1, 2 písm. a), b) zák. č. 250/2007 Z.z..

17. Žalovaný v záverečnom vyjadrení poukázal na to, že žalobkyňa nepreukázala absenciu zákonom vyžadovaných náležitostí a žalobkyňou namietaná neplatne dohodnutá výška úrokov, predpoklady pre výpočet RPMN, ako aj nedostatočné skúmanie bonity žalobkyne boli v konaní žalovaným vyvrátené. Žalovaný s odbornou starostlivosťou skúmal bonitu klienta čo deklarujú predložené výplatné pásky, či samotná skutočnosť, že žalobkyňa po uzatvorení spotrebiteľského úveru úver riadne splácala. Výška úrokov bola plne v súlade s ust. § 53 ods. 6 OZ ako aj Nariadením vlády č. 87/1995 Z.z. a nebola prekročená zákonom daná najvyššia úroková sadzba. Tvrdenia, že ide o rozpor s dobrými mravmi považuje za irelevantné. V spojitosti s predpokladmi pre výpočet RPMN žalovaný poukázal na článok IV. v spojení s článkom VI. ods. 8 Zmluvy o úvere. Vzhľadom na neopodstatnené tvrdenia žalobkyne žiadal súd v celom rozsahu žalobu zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania.

18. Predmetom prejednávaného sporu je zaplatenie sumy 3.106,64 eur z titulu bezdôvodného obohatenia. Žalovaná suma predstavuje rozdiel medzi poskytnutou čiastkou úveru zo strany právneho predchodcu žalovaného (9.000 eur) a splatenou sumou zo strany žalobkyne (12.106,64 eur). Podľa názoru žalobkyne Zmluva o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej jej bol poskytnutý spotrebiteľský úver, nie je v súlade so zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v dôsledku absencie povinných náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. i) a k), čím robia túto Zmluvu bezúročnou a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b), Zmluva je v rozpore s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka, nakoľko dohodnutá výška úrokovej sadzby prevyšuje viac ako dvojnásobne mieru z úverov obchodných bánk v čase uzavretia Zmluvy a právny predchodca žalovaného hrubo zanedbal preverenie úrovej bonity žalobkyne, čím došlo z jeho strany k hrubému porušeniu povinností, nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, v dôsledku čoho sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 2 .

19. Podľa § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „OZ“), neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

20. Podľa § 451 ods. 1, 2 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

21. Podľa § 52 ods. 1 OZ, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

22. Podľa § 52 ods. 2 OZ, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

23. Podľa § 52 ods. 3 OZ, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

24. Podľa § 52 ods. 4 OZ, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

25. Podľa § 53 ods. 6 OZ, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis.

26. Podľa § 1 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „Nariadenie“), odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi tvoria úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov. Pri výpočte odplaty sa vychádza z predpokladu, že spotrebiteľská zmluva zostane platná dohodnutý čas a že dodávateľ a spotrebiteľ si budú plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách dohodnutých v spotrebiteľskej zmluve.

27. Podľa § 1 ods. 4 Nariadenia, na účely stanovenia najvyššej prípustnej výšky odplaty podľa § 1a sa použije priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov zverejnená podľa osobitného predpisu, naposledy v čase predchádzajúcom uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy.

28. Podľa § 1a ods. 1 Nariadenia, ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak, odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 1 ods. 4 pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne. Na účely tohto nariadenia vlády sa obdobným úverom alebo pôžičkou rozumie obdobný produkt, ktorý je svojou povahou najbližší forme poskytnutia peňažných prostriedkov spotrebiteľovi podľa predchádzajúcej vety.

29. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona možno poskytnúť len bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa alebo na účet stavebného sporiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa; tým nie je dotknuté bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa § 15 alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru

bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu. Spotrebiteľským úverom sú aj mladomanželský úver podľa osobitného predpisu, niektoré stavebné úvery a iné úvery podľa osobitného predpisu a nezabezpečené úvery poskytované spotrebiteľom na účely rekonštrukcie nehnuteľnosti určenej na bývanie, pričom ustanovenia osobitných predpisov týkajúce sa poskytovania týchto úverov tým nie sú dotknuté; obmedzenie hornej hranice výšky úveru podľa odseku 3 písm. f) sa na tieto úvery nevzťahuje.

30. Podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

31. Podľa § 7 ods. 2 ZoSÚ, spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

32. Podľa § 9 ods. 1 ZoSÚ, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

33. Podľa § 9 ods. 2 písm. i) a k) ZoSÚ, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru, k) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

34. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa).

35. Podľa § 11 ods. 2 ZoSÚ, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42.

36. Podľa § 21 ods. 2 ZoSÚ, ministerstvo alebo ním určená osoba zverejňuje na webovom sídle ministerstva informácie z údajov podľa odseku 1. Národná banka Slovenska na svojom webovom sídle zabezpečí komunikačné prepojenie umožňujúce sprístupnenie informácií zverejnených podľa predchádzajúcej vety.

37. Pokiaľ ide o žalobkyňou namietanú absenciu predpokladov, ktoré boli použité na výpočet RPMN, tieto sú upravené v § 19 a v prílohe k ZoSÚ. Po oboznámení sa s obsahom Zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvorenej medzi právnym predchodcom žalovaného a žalobkyňou dňa 28.09.2017, sú zistil, že v článku IV. sú uvedené údaje potrebné pre výpočet RPMN a v článku VI. ods. 8 Zmluvy je uvedený vzorec na výpočet RPMN. Okrem toho súčasťou Zmluvy je listina s názvom Informácia o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) a priemernej RPMN na príslušný spotrebiteľský úver, ktorá obsahuje výpočet RPMN s dosadením do vzorca. Poukazujúc na uvedené, nemožno dospieť k záveru, že predmetná Zmluva o spotrebiteľskom úvere je v rozpore s ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ pre absenciu ročnej

percentuálnej miery nákladov. Súd dospel k záveru, že uvedenie predpokladov na výpočet RPMN v Zmluve je správne a teda Zmluva napĺňa zákonnú požiadavku ustanovenú v § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ.

38. Vo vzťahu k žalobkyňou namietanej absolútnej neplatnosti Zmluvy podľa § 39 OZ z dôvodu výšky úrokovej sadzby v rozpore s dobrými mravmi (dojednaná úroková sadzba viac ako dvojnásobne prevyšuje mieru z úverov obchodných bánk) a teda absencie náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. i) ZoSÚ, súd uvádza nasledovné.

V čase uzatvorenia Zmluvy o spotrebiteľskom úvere medzi právnym predchodcom žalovaného a žalobkyňou (28.09.2017) bola priemerná hodnota ročnej úrokovej sadzby pre podobné typy úverov so začiatčnou fixáciou úrokovej sadzby nad 5 rokov v prvom polroku 2017 mesiaci september 8,69 %. V Zmluve o spotrebiteľskom úvere si zmluvné strany dojednali úrokovú mieru vo výške 18,16 % a v rovnakej výške je dojednaná odplata ako aj najvyššia prípustná výška odplaty. Odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi tvoria úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady. Podľa § 53 ods. 6 OZ odplata nesmie prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať, pričom odplatu, podrobnosti o jej stanovení a kritériách jej stanovenia ako aj jej najvyššiu prípustnú výšku ustanovuje vykonávací predpis, ktorým je nariadenie vlády č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Podľa § 1 ods. 4 tohto nariadenia, na účely stanovenia najvyššej prípustnej výšky odplaty podľa § 1a sa použije priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov zverejnená podľa osobitného predpisu, naposledy v čase predchádzajúcom uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy. Podľa § 21 ods. 1 ZoSÚ, veriteľ je povinný predkladať Ministerstvu financií Slovenskej republiky a Národnej banke Slovenska údaje o novoposkytnutých a poskytnutých spotrebiteľských úveroch a ministerstvo alebo ním určená osoba zverejňuje na webovom sídle ministerstva informácie z údajov podľa odseku 1 (§ 21 ods. 2 ZoSÚ). Žalovaný predložil súdu informáciu Ministerstva financií z 27. júla 2017 (č.l. 161), podľa ktorej najvyššia prípustná výška odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru za 2. štvrtrok 2017 platná pre zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvorené od 16. augusta 2017 do 15. novembra 2017 predstavuje výšku 18,16 %. Vychádzajúc z uvedeného je potrebné konštatovať, že zmluvné strany si dojednali výšku úrokovej sadzby do najvyššej prípustnej výšky odplaty a výška dojednaného úroku je tak v súlade so zákonnou úpravou, preto nemôže byť považovaná za neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi.

Žalobkyni sa nepodarilo preukázať jej tvrdenie, že výška dohodnutých úrokov je neplatná pre rozpor s dobrými mravmi, keď viac ako dvojnásobne prevyšuje obvyklú mieru z úverov obchodných bánk v čase uzatvorenia Zmluvy a teda neunesla bremeno tvrdenia, že v Zmluve absentuje náliežitosť podľa § 9 ods. 2 písm. i) ZoSÚ, ktorou je údaj o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru a spotrebiteľský úver sa teda považuje za bezúročný a bez poplatkov s poukazom na ust. § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ.

39. Žalobkyňa namietala postup právneho predchodcu žalovaného v rámci predzmluvného i zmluvného procesu majúceho podstatný význam vo vzťahu k hrubému zanedbaniu povinnosti preveriť jej úverovú bonitu. Tvrdila, že predzmluvný a zmluvný proces vrátane poskytnutia finančných prostriedkov bol právnym predchodcom žalovaného vykonaný v jediný deň, pričom takýto postup považuje za hrubé a neospravedliteľné porušenie kogentných povinností veriteľa pri overovaní bonity žalobkyne ako spotrebiteľa v zmysle § 7 ods. 1 v spojení s § 11 ods. 2 druhá veta ZSU.

40. Podľa čl. 8 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, členské štáty zabezpečia, že veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdi úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné, od spotrebiteľa a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy. Členské štáty, ktorých právne predpisy ukladajú veriteľovi povinnosť posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa na základe nahliadnutia do príslušnej databázy, si môžu túto povinnosť zachovať.

41. V zmysle bodu 26. preambuly smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS členské štáty by mali prijať vhodné opatrenia na podporu zodpovedných postupov počas všetkých fáz úverového vzťahu, berúc do úvahy osobitný charakter svojho trhu s úvermi. Tieto opatrenia môžu napríklad zahŕňať poskytovanie informácií a vzdelávanie spotrebiteľov vrátane upozornení o rizikách spojených s neplnením zmluvných ustanovení týkajúcich sa splátok a s nadmernou zadlženosťou. Najmä na rozvíjajúcom sa trhu s úvermi je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity

a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takémuto správaniu a aby stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov v takýchto prípadoch. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia o kreditnom riziku uvedené v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2006/48/ES zo 14. júna 2006 o začatí a vykonávaní činností úverových inštitúcií (1), veritelia by mali byť zodpovední za individuálne kontroly úverovej bonity spotrebiteľa. Na tento účel by mali mať možnosť využiť informácie, ktoré im poskytol spotrebiteľ nielen počas prípravy príslušnej zmluvy o úvere, ale aj počas dlhodobého obchodného vzťahu. Orgány členských štátov by tiež mohli veriteľom poskytnúť vhodné pokyny a usmernenia. Aj spotrebiteľia by mali konať obozretne a dodržiavať svoje zmluvné povinnosti.

42. Súdny dvor v rozsudku z 27. marca 2014, LCL Le Crédit Lyonnais (C-565/12, EU:C:2014:190) posudzoval dodržanie hraníc vymedzených pre režim sankcií, ktorý bol stanovený zo strany členského štátu, v danom prípade v súvislosti so sankciou spočívajúcou v zániku v zásade celého nároku veriteľa na úroky v prípade porušenia povinnosti upravenej v článku 8 smernice 2008/48, t.j. preveriť pred uzavretím zmluvy úverovú bonitu spotrebiteľa. Vzhľadom na dôležitosť cieľa ochrany spotrebiteľov, ktorý je nerozlučne spojený s povinnosťou veriteľa preveriť úverovú bonitu dlžníka, Súdny dvor rozhodol, že ak by sa sankcia zániku nároku na úroky oslabilala alebo úplne znefunkčnila, nevyhnutne by z toho vyplývalo, že nemá skutočne odrádzajúcu povahu.

43. Veriteľ v zmysle ustanovení § 7 a § 11 ZoSÚ je pri posúdení úverovej schopnosti klienta povinný brať na zreteľ ako existujúcu situáciu klienta, najmä jeho príjmy a výdavky, tak i skutočnosti, ktoré možno na základe informácií dostupných pred uzavretím zmluvy s vysokou mierou pravdepodobnosti očakávať. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúcnosti. Nejde pritom o získanie stopercentnej istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je napr. možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobu chorobu apod. Cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať. Informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom a ním aj preukázaných, tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezabavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom a domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný a domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver. Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje (rozsudok KS v Prešove z 17.12.2020 sp.zn. 18 Co/53/2019).

44. Žalobkyňa svoje tvrdenie ohľadom predzmluvného i zmluvného procesu preukázala listinnými dôkazmi a to, žiadosťou o poskytnutie pôžičky zo dňa XX.XX.XXXX, doplnením potrebných dokladov zo dňa XX.XX.XXX, schválením pôžičky zo dňa XX.XX.XXXX a potvrdením Tatra banky, a.s. o pripísaní platby 9.000 eur na jej účet. Rovnako tak preukázala, že už v minulosti právneho predchodcu žalovaného opakovane žiadala o poskytnutie spotrebiteľských úverov. Jej žiadosti o Quatro Pôžičku boli zamietnuté 3krát, pričom predpokladá, že kým v zamietavých stanoviskách došlo k dôslednému prevereniu jej bonity s následným zamietnutím jej žiadosti, v prejednávacom prípade bol zjavne a len formálne vykonaný dopyt na NRKI. Pri vyplňaní žiadosti o pôžičku poskytla informáciu o svojich mesačných úverových nákladoch, čo žalovaný vo svojom výpočte ignoruje, pričom nepripojil dôkazy preukazujúce získanie obrazu o osobnom a domácom rozpočte žalobkyne. V čase uzatvárania pôžičky žalobkyňa splácala spotrebné úvery mesačnými splátkami v celkovej čiastke 876,77 eur, jej mzda

predstavovala čiastku 882 eur, jej iné mesačné výdavky predstavovali sumu 140 eur, pričom mala vyživovaciu povinnosť k dvom deťom.

45. Žalovaný tvrdil, že nezanedbal preverovanie úverovej bonity žalobkyne pred poskytnutím úveru a overoval jej príjem v Sociálnej poisťovni za tri mesiace pred poskytnutím pôžičky, žalobkyňa mu predložila výplatné pásky za mesiace 07/2017 a 08/2017, pričom bolo prihladené aj na výplatné pásky predložené za mesiace 04/2017 a 05/2017. Žalobkyňa uviedla do žiadosti svoj čistý mesačný príjem vo výške 882 eur. Ďalej uviedol, že vykonal dopyt do registra a po overení príjmu žalobkyne a jej dovtedajšej platobnej disciplíny z registra, bola prepočítaná platobná kapacita žalobkyne, do ktorej sa vošla. Teda po odpočítaní finálnych nákladov, životného minima na žalobkyňu a jej deti od príjmu, vyšla žalobkyňi maximálna voľná kapacita vo výške 165,63 eur a splátka úveru predstavovala 154,56 eur. Svoje tvrdenia preukázal listinnými dôkazmi, avšak na tvrdenia žalobkyne vo vzťahu k namietanému postupu v súvislosti s preverovaním jej výdavkov v sume 876,77 eur žiadnym spôsobom nereagoval.

46. Vychádzajúc z ustanovenia § 7 ods. 1 ZoSÚ je plne opodstatnené vyžadovať v súdnom konaní preukázanie skúmania bonity klienta. Pokiaľ žalobkyňa tvrdí, že žalovaný hrubo porušil svoje povinnosti v zmysle § 11 ods. 2 ZoSÚ, keď nekonal s odbornou starostlivosťou vo vzťahu k prevereniu jej úverovej bonity, bolo na žalovanom, aby preukázal, že bonitu žalobkyne náležite skúmal a že si splnil povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ. 47. Po vykonanom dokazovaní súd dospel k záveru, že v danom prípade došlo zo strany právneho predchodcu žalovaného k hrubému porušeniu svojej povinnosti pri overovaní bonity žalobkyne ako spotrebiteľa v zmysle § 7 ods. 1 v spojení s § 11 ods. 2 druhá veta ZoSÚ. Právny predchodca žalovaného si podľa názoru súdu na základe získaných informácií nemohol vytvoriť dostatočný obraz o platobnej schopnosti žalobkyne, keď vychádzal len z informácií o jej príjme, pričom nemal k dispozícii údaje o jej skutočných výdavkoch, čo vedie k záveru, že pri posudzovaní žiadosti žalobkyne o úver nemal k dispozícii všetky relevantné údaje. Súd zastáva názor, že príjem klienta a rodinný stav môže byť vyhovujúci údaj, ale pokiaľ veriteľ nepozná celkový objem výdavkov klienta, nemôže urobiť záver o tom, či klient je alebo nie je schopný splácať požadovaný úver. Bez toho, aby skúmal aj iné aspekty, nemohol si utvoriť reálny obraz o majetkovej situácii žalobkyne potrebnej pre posúdenie jej schopnosti splácať dlh zo zmluvy. Ochrana spotrebiteľa je nerozlučne spojená s povinnosťou veriteľa preveriť úverovú bonitu dlžníka. Poskytnutie úveru spotrebiteľovi bez dostatočného alebo kvalifikovaného preverovania jeho schopnosti splácať úver je ľahkomyselnosťou dodávateľa, ktorá musí ísť jednoznačne na jeho ťarchu s dôsledkami upravenými v ust. § 11 ods. 2 ZoSÚ. Pre účely posúdenia splnenia povinnosti uloženej dodávateľovi v ust. 7 ods. 1 ZoSÚ nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom dodávateľ pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity klienta. 48. Z obsahu spisu vyplýva tvrdenie žalovaného, že pred poskytnutím úveru žalobkyňi si preveroval jej úverovú bonitu, vychádzal z údajov poskytnutých žalobkyňou o jej príjme vo výške 882 eur, ktorý bol doložený výplatnými páskami a rovnako tak vykonal dopyt do registra klientskych informácií a po overení príjmu žalobkyne a jej dovtedajšej disciplíny z registra, bola prepočítaná jej platobná kapacita. K tvrdeniu žalobkyne vo vzťahu k okolnostiam predzmluvného i zmluvného procesu žalovaný nezaujal žiadne stanovisko, nevyjadril sa k žalobkyňou tvrdenej skutočnosti o v minulosti zamietnutých žiadostiach o poskytnutie úveru, jej argumenty žiadnym spôsobom nevyvrátil a pokiaľ tvrdí, že bonitu žalobkyne riadne posúdil a splnil si tak svoju povinnosť a boli naplnené všetky podmienky pre poskytnutie úveru, s týmto tvrdením sa súd nestotožňuje, pretože podľa názoru súdu žalovaný porušil svoje povinnosti pri overovaní bonity žalovanej ako spotrebiteľa v zmysle § 7 ods. 1 v spojení s § 11 ods. 2 druhá veta ZoSÚ a postupoval v rozpore s odbornou starostlivosťou. Z textu ZoSÚ vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom a samozrejme ním aj preukázaných, tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezabavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom a domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov,

aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný a domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver. Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje. 49. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, bolo na žalovanom, aby preukázal, že bonitu žalobkyne náležite skúmal a že si splnil povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ. Žalovanému sa nepodarilo preukázať splnenie vyššie uvedenej povinnosti, pričom k okolnostiam celého zmluvného procesu, ktoré žalobkyňa namietala sa nevyjadril, neoznačil, ani nepredložil žiadne dôkazy, ktorými by tvrdenia žalobkyne vyvrátil. Preto súd dospel k záveru, že žalobkyňa sa dôvodne domáha vrátenia rozdielu medzi poskytnutou sumou úveru a ňou splatenou sumou ako bezdôvodného obohatenia, nakoľko v danom zmluvnom vzťahu žalovaný ako veriteľ porušil svoje povinnosti nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, v zmysle ust. § 11 ods. 2 ZoSÚ nebol oprávnený vyžadovať od žalobkyne jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru a keďže hrubo porušil svoje povinnosti podľa § 7 ods. 1, úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. 50. S poukazom na vyššie uvedené, súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyňu žalovanú istinu titulom vydania bezdôvodného obohatenia a zároveň je povinný zaplatiť žalobkyňi i úroky z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy od 06.07.2020 do zaplatenia, ako to vyplýva z výroku I. tohto rozsudku. 51. Podľa § 517 ods. 1 veta prvá a ods. 2 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis. 52. Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. 53. Nakoľko sa žalovaný dostal do omeškania so zaplatením peňažného dlhu, má žalobkyňa s poukazom na vyššie citované ustanovenia, nárok aj na úrok z omeškania a to vo výške 5 % ročne a to od 06.07.2020, čo je nasledujúci deň po dni splatnosti uvedenej v predsporovej výzve žalobkyne zo dňa 27.06.2020, v ktorej žalobkyňa vyzvala žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy do 05.07.2020. 54. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. 55. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. 56. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a v konaní úspešnej žalobkyňi priznal nárok na náhradu vynaložených trov celého konania v celom rozsahu (výrok II). 57. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia, cestou podpísaného súdu, ku Krajskému súdu v Trnave.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie, možno uplatniť za splnenia podmienok podľa § 366 CSP najneskôr v lehote na vyjadrenie k odvolaniu.

Podľa § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže
na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.

žalobca podať návrh